

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 600/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Erdős s.r.o., Radvanská 1, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 16/2024 z 12. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 16/2024 z 12. júna 2024.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica uznesením sp. zn. 9T/12/2022 z 28. marca 2024 prijal podľa § 567t ods. 1 Trestného poriadku obžalobu prokurátora bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) č. k. VII/3 Gv 58/21/1000-96 z 15. novembra 2022 podanú na sťažovateľku a spol. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku), zločin ohýbania práva podľa § 326a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tost 16/2024 z 12. júna 2024 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľkou podanú sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 9T/12/2022 z 28. marca 2024.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti konštatovala, že obžaloba prokurátora č. k. VII/3 Gv 58/21/1000-96 z 15. novembra 2022 podaná proti jej osobe je „v rozhodujúcej miere postavená na svedeckej výpovedi spolupracujúceho obvineného [REDAKOVANÉ]“, ktorého vierohodnosť spochybňuje. V tejto súvislosti poukázala na to, že s účinnosťou od 13. marca 2024 nadobudla účinnosť novelizácia Trestného poriadku zákonom č. 40/2024 Z. z., podľa ktorej boli doplnené náležitosti prokurátorom podanej obžaloby o (i) povinnosť prokurátora do desiatich dní od účinnosti novely doplniť obžalobu o zákonné náležitosti, menovite o zoznam benefitov poskytnutých spolupracujúcemu obvinenému podľa § 33a ods. 8 Trestného poriadku (§ 567t ods. 1 Trestného poriadku), (ii) povinnosť prokurátora doplniť záznamy o benefitoch spolupracujúceho obvineného podľa § 235 pís. e) Trestného poriadku, (iii) povinnosť súdu preskúmať (doplnenú) obžalobu z pohľadu, či benefity poskytnuté spolupracujúcemu obvinenému sú zákonné a v prípade zistenia, že poskytnuté benefity boli protizákonné, odmietnuť obžalobu a vrátiť prokurátorovi podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. V nadväznosti na už uvedenú právnu úpravu prokurátor doplnil 15. marca 2024 obžalobu podanú na Špecializovanom trestnom súde 15. novembra 2022 o písomné oznámenie, v ktorom podľa § 567t ods. 1 Trestného poriadku poskytol zoznam benefitov poskytnutých spolupracujúcim osobám [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Čo sa týka doplnenia podanej obžaloby prokurátorom 15. marca 2024 o zoznam benefitov poskytnutých spolupracujúcim osobám, je najvyšší súd toho názoru, že „prokurátor si splnil svoju povinnosť podľa prechodného ustanovenia § 567t ods. 1 Tr. por. predložením dotknutého oznámenia z 15. marca 2024, ktoré obsahuje benefity spolupracujúcich osôb v tejto trestnej veci a prvostupňový súd v súlade s § 567t ods. 1 štvrtá veta Tr. por. rozhodol, že obžaloba spĺňa zákonné náležitosti.“.

4. Sťažovateľka opozitne k názorovému postoju najvyššieho súdu tvrdí, že doplnenie obžaloby prokurátorom z 15. marca 2024 malo len údajne obsahovať zoznam poskytnutých benefitov spolupracujúcim osobám, resp. kajúcnikom, pričom jeho súčasťou neboli „záznamy o spolupráci spísané so spolupracujúcimi osobami s formálnymi a obsahovými náležitosťami podľa § 33a ods. 2 TP.“, následkom čoho tak „obsah doplnenia žaloby nepozná“, pričom doplnenie obžaloby Špecializovaný trestný súd ani jej a ani jej obhajcovi právne účinným spôsobom nedoručil [§ 240 ods. 1 písm. a) v spojení s § 66 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], čím jej tak neumožnil „namietat vady prípravného konania spočívajúce v nezákonnosti benefitov pre kajúcnikov“, a teda vecne ani „nepreskúmal zákonnosť benefitov poskytnutých spolupracujúcemu obvinenému v postavení svedka.“. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že „na doplnenie obžaloby podľa ust. § 567t ods. 1 TP o zoznam poskytnutých alebo prisľúbených benefitov spolupracujúcemu obvinenému v postavení navrhovaného svedka, sa vzťahuje rovnaká povinnosť súdu ako na obžalobu samotnú - povinnosť riadne doručiť obžalobu obvinenému a obhajcovi podľa ust. § 241 ods. 1 písm. a) TP, čo sa do dnešného dňa nestalo. Je pritom zrejmé, že súd tak ani nemieni urobiť v budúcnosti, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že aj keď súd prvej inštancie oznámenie prokurátora o poskytnutých benefitoch spolupracujúcich osôb sťažovateľke a jej obhajcovi riadne nedoručil, tak zo spisu vyplýva, že samotné oznámenie prokurátora bez príloh bolo doručené elektronicky (e-mailom) 21. marca 2024 obhajcovi sťažovateľky s uvedením, že do príloh je možné nahliadnuť v súdnom spise, kde sú zažurnalizované, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neporušenie práva na obhajobu.“.

5. Sťažovateľka sa teda v konaní pred ústavným súdom domáha ochrany pred neoprávneným zásahom do svojich základných práv, ku ktorému došlo tým, že v konečnom dôsledku najvyšší súd ako súd sťažnostný rozhodol o prijatí obžaloby v znení jej doplnenia z 15. marca 2024 bez toho, aby (i) mala možnosť sama alebo prostredníctvom svojho obhajcu sa oboznámiť s doplnením obžaloby a jej prílohami, ktoré by mali obsahovať obligatórne zákonné náležitosti podľa § 33a Trestného poriadku, keďže (ii) doplnenie obžaloby vrátane jej príloh nebolo ani jej a ani jej obhajcovi riadne doručené, (iii) čím jej tak bolo znemožnené efektívne uplatniť prostriedky obhajoby smerujúce k preskúmaniu rozsahu a zákonnosti poskytnutých benefitov spolupracujúcim osobám, predovšetkým kajúcnikovi, na ktorého výpovedi je z podstatnej časti postavená obžaloba, (iv) ktorej doplnenie ani nebolo najvyšším súdom riadne preskúmané, predovšetkým s ohľadom na kritériá podľa § 241 Trestného poriadku.

6. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o vyslovení porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 16/2024 z 12. júna 2024, ktoré zruší a vec vráti na ďalšie konanie najvyššiemu súdu a prizná jej náhradu trov konania.

7. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 643/2024-5 z 21. novembra 2024 rozhodol o vyhlásení JUDr. Libora Duľu z 10. októbra 2024 ako sudcu spravodajcu a člena IV. senátu o dôvodoch jeho možnej predpojatosti podľa § 49 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vo vzťahu k sťažovateľke tak, že JUDr. Libor Duľa nie je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2457/2024.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v nesúhlase s postupom najvyššieho súdu, ktorý uznesením sp. zn. 5 Tost 16/2024 z 12. júna 2024 zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 9T/12/2022 z 28. marca 2024, ktorý podľa § 567t ods. 1 Trestného poriadku (po novelizácii Trestného poriadku zákonom č. 40/2024 Z. z.) rozhodol o prijatí obžaloby podanej na sťažovateľku v znení jej doplnenia z 15. marca 2024.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti

navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1. Právomoc ústavného súdu:

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

15. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou

by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

17. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

II.2. Posúdenie veci:

18. Ústavný súd generálne k sťažovateľkou vzneseným námietkam (body 3 až 5) a v súvislosti s ňou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazuje na to, že z obsahu týchto práv vyplýva, že sú „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016, I. ÚS 517/2022), v dôsledku toho je možné právne účinným spôsobom namietať ich porušenie v konaní pred ústavným súdom až po právoplatnom skončení daného konania, resp. uplatnení všetkých opravných prostriedkov v trestnom konaní vrátane tých pochybení, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu. V nadväznosti na to ústavný súd stabilne judikuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj vo veci konajúcich súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09, IV. ÚS 166/2010, II. ÚS 425/2017, III. ÚS 156/2021, IV. ÚS 80/2022). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

19. Ústavný súd teda v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných právnych noriem. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd

označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09).

20. Predostretú, už ustálenú rozhodovaciu prax ústavný súd rekapituloval aj vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 212/2022 z 28. júna 2022 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2022, v ktorom opakovane prízvukoval, že „Možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s určitými výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (pozri napr. aj uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 80/2022-16 z 15. februára 2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.“.

21. Tieto závery sa plne vzťahujú aj na subsidiaritu právomoci ústavného súdu vo vzťahu k touto ústavnou sťažnosťou namietanému porušeniu základných práv postupom najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu v súvislosti s rozhodovaním o prijatí podanej obžaloby (resp. aktuálne o jej doplnení v kontexte ostatnej zmeny Trestného poriadku), keďže nejde o rozhodnutie o veci samej a v súdnom konaní platí, že nedostatky skorších štádií konania sa odstraňujú v jeho neskoršom priebehu, keď okrem obhajoby sťažovateľky v konaní pred Špecializovaným trestným súdom ako súdom prvého stupňa bude v prípade potreby možné z jej strany využiť opravné prostriedky proti rozsudku s primárnym (nie výlučným) poukazom na § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a na obsah úpravy ďalších písmen označeného ustanovenia bez už označovania prípadne následne dostupných dôvodov dovolania, či už v rovine spravodlivého procesu vrátane zákonnosti použitých dôkazov, alebo v kvalifikačnej (hmotnoprávnej) rovine (samozrejme, bez prejudikovania oprávnenosti takých námietok). Sťažovateľka teda uplatnením svojho práva na obhajobu v priebehu trestného konania vedeného proti nej priamo pred Špecializovaným trestným súdom v rámci konania o merite veci (o vine) a následne zákonom dovoleným spôsobom aj prostredníctvom využitia opravných prostriedkov v trestnom konaní reálne (v materiálnej rovine) má, resp. bude mať možnosť právne účinným spôsobom namietat porušenie svojich základných práv a slobôd pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 236/2016, I. ÚS 517/2022), keď sa konajúce súdy musia

pri rozhodovaní vysporiadať s nimi eventuálne zistenými vadami bez ohľadu na to, či ide o vady (ešte) odstrániteľné.

22. Výsledne ani pri rozhodovaní spojenom s prijatím obžaloby súdom podľa Trestného poriadku v znení účinnom od 15. marca 2024 [§ 241 ods. 1 písm. l), § 244 ods. 1 písm. k)] nemožno očakávať vstup ústavného súdu do prebiehajúceho konania, ktorý by nahrádzal orgány tohto konania s právomocou predchádzajúcou právomoci ústavného súdu, preto ústavný súd odmietne proti takému rozhodnutiu podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 452/2024 z 24. septembra 2024 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 29/2024).

23. Vzhľadom na rovnorodý charakter posudzovanej veci ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú podľa ustanovení označených v predchádzajúcom odseku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu